

VASARIO 16-AJAI SKIRTAS EILĖRAŠČIŲ IR EŠĖ KONKURSAS „ŠVENČIU LIETUVĄ“

(organizatorius Europos Parlamentaras Liudas Mažylis)

PASIDŽIAUKIME GIMNAZISTŲ DARBAIS!

VILTIES TILTAS

Buvau tada aš kelerių metelių,
Kai seneliukas patikėjo rodyt kelią.
Tą kelią, kuriame nestigtų juoko,
Kuris suteiktų man sparnus ir leistų šokti.

Ėjau iškėlusi aš galvą drąsiai,
Lengvu žingsniu, kas antrą koją statant.
Atsigręžiant į tolius paslaptینگus,
Laikiau už rankos jį, kad nepamirštų.

Įkvėpdama kiekvieną oro gūsj šiltą,
Bėgau pirmyn atgal per Biržos tiltą.
Pažvelgus Danėn ir sustojus,
Atsikvepiu, nes bus toks pat- šviesus rytojus.

Mačiau jo akyse aš džiaugsmą tyrą.
Po šitiek metų negandų, baisybių.
Suprato jis, kodėl į kovą stojo,-
Kad būtų laisvas mūs rytojus.

Radvilė Saročkaitė, 3A

EILĖRAŠTĮ RAŠYSIU APIE LIETUVĄ

Aš parašysiu tau eilėrašį
Apie didingą vardą Lietuvos,
Kuris dar iki vyskupo Brunono
Skambėjo Baltijos genčių balsuos.

Aš parašysiu tau eilėrašį
Apie skambius vardus stiprių žmonių,
Kurie tiek amžių galvas dėjo
Už laisvą kraštą milžinų.

Aš parašysiu tau eilėrašį
Apie lietuvi, besislapstantį miškuos,
Ir apie traukinį, trispalvę vėliavą,
Dar apie vaiką, alkaną tuščiuos namuos.

Galiausiai apie džiaugsmą parašysiu,
Kad pagaliau mes tapome laisva tauta.
Ir apie garbę, meilę, išmintį, orumą,
Kad jų mums nepristigtų niekada.

Rasa Ruškytė, 1E

VILTIS

Suspaudėm šaltose it ledas rankose mes viltį,
Ji kaip aidas – gali ir nutilti.
Lingavome, dainavome giesmes,
Te drąsa, ne baimė, mus iš nežinios išves.

Ir nusidažė mūs dangus trispalvės spalvomis,
Laisvė mūsų – atmerki akis!
Pagaliau išsinėrė iš begalinio skausmo,
Mes verkėme iš džiaugsmo.

Čia esti laisvė ir žmogaus didybė,
Čia sklido džiaugsmas, kurs nevidmainiškai pylės.
Ir širdy šilta šilta ramybė...
Visi lietuviai šaukė, kokia Lietuvos galybė!

Tądien supratom, jog vilties mums nestinga,
Vasario šešioliktoji – tautai šventė didinga.
Ji lyg vasariškas laužas visus burtis kviečia,
Sakiau tau, kad tikėjimas lyg žiburys šviečia.

Novelė Egertaitė, 1A

TYRA TĖVYNĖ

Prabundu aš čia- šilta, gera,
Už lango paukščiai žadina, čiulbena,
Vėjas švelniai krečia medžius.
Čia mūsų tėvynė, supa ji mus.

Klaidžioti tankių miškų takais,
Ganyti nosį pievos gėlių kvapais,
Išskirtinis mūsų kraštas Lietuva,
Tegul nesikeičia ji niekada!

Daug ką slepia miestų sienos,
Viską matė, kaip slenka dienos,
Ne, lietuvis matys tik pastatus gražius,
O tautiečiui sužadins įvairiausių jausmus.

Čia gimęs, augęs, nebūsi idealus,
Čia gimęs, augęs būsi tikras žmogus!
Išugdys valią, išvargs piktybę,
Čia tyra ir tikra tavo tėvynė.

Martynas Čichunovas, 3B

LIETUVA TIKIU

Klausaus parimus, ką girios šnabžda, ką atmena jų
ąžuolai...
Kaip mūs protėviai padėjo galvas,
Kaip kamavo mūs kraštą neramūs laikai.

Klausau, girdžiu – motulė verkia – sūnelis nebegrįš
namo.
Ir ašarėlę brauks seselė, parimus vakaro tamsoj.
Man pasaką didingą seka galiūnai girių ąžuolai,
Jie pamena ir atgaivina, kas žuvo praeity seniai.

Glaudžiuos prie eglės, ji man kužda:
– Tu eik pirmyn ir nesustok,
Tikėk gimtosios žemės giriom ir protėvių savų
dainom.

Vėl suskambės didžiai „Žvaigždutė“, skardės ji lig
padangės mėlynos.
Sugrįš namo ir vėl kregždutė, ir ji vėl ims ir
uždainuos.

Ir aš dainuosiu, mano žodžiai pakils aukštai lig
debesų,

Ir aš sakysiu: „Žeme savąja ir jos praeitimi tikiu.“

Tikiu kaip Saule, Dievu, vėju ir kaip savim pačia
tikiu.

Tikiu, tikėjau ir tikėsiu, kol aš esu, tol ir tikiu.

Ir šauksiu garsiai, nors nedrąsiai, iš pat mažos
širdies gelmių –

Myliu jos žodį, kalbą, raštą ir muziką aš jos myliu.

Auksė Janušauskaitė, 1D

***

Nors esu dar mažas,
Bet myliu gimtinę.
Čia mano tėveliai,
Čia namai.
Už paukštelio grožį,
Už naktelės tylą
Tau dėkosiu, žeme, amžinai.

Myliu aš lauką, myliu aš mišką
Ir žemės grumstelius visus myliu.
Myliu kiekvieną saulėtą rytą
Ir vakaro tamsas myliu.

Nors esu dar mažas -
Didelis užaugsiu,
Širdyje kartosis – Lietuva.
Čia mieliausias kraštas,
Čia gardžiausia duona.
Mano, tėviškėle, būk laisva.

Gustė Gedvilaitė, 3C

***

Lietus lyg deimantų kruša
Nuplauna mano gilią žaizdą
O ievos žiedas, rodos, jis -
Vilties pripiltas,
Savo baltumu nudažo sielą.

Bet lietus ir ievos alpsta čia,
kur karaliai, karžygiai, herojai
Darbais savo įstabiais
Daigina, gelbsti leipstantį medelį:

Žalumu jis nusidažęs lyg ažuolo lapeliai.
O raudona žievė
Kaip gulbės kraujas tirštas,
Nuo vėjų, negandų ištryškęs.

Ir geltonas spindesys, pakėręs kiekvieną, kas jį
pamatys.

Bet ne akims –
Tik širdžiai tyrai jis pražys,
Pražys ir niekad nenuvys.
Juk meilė čia,
Kurį kuždu net Dievui artimu žodžiu:
Tė-vy-nė!
Vytautas Pučinskas, 3E

TĖVYNĖS SONATA

Mano odą atgaivino užslėpta giluma.
Tada, kai pirmą kartą tavo trapioje apsuptyje,
Užgulė ant širdies seniai išlietos ašaros,
Įsikūnijo žodžiai – tu esi aš ir aš esu tu.

Kūnas ir siela gimusi čia – tėvynėje -
Prisilietusios pėdos ant aksominės žemės.
Tik čia debesų nutiestas kelias į rojų,
Nušviesta vaivorykštės žėrinčių spindulių
Esi man vienintelė tu – Lietuva.

Žemos natos dirigavo sausio tryliktosios naktį -
Širdyje tiek skausmo, kiek smilčių jūroje.
Priešais beribis vilties žydintis laukas,
Slepiantis marias mūsų pėdsakų paliktų,
Nors už portjeros plūstantis kraujas tavyje.

Bereikšmiai tau aukso kalnai -
Ištikimybę ir meilę prižadėti tereikia,
Nesudužusi praeityje karūna Mindaugo
Pasiliko jau amžinajame ilgesyje tavo.

Ir kai pirmasis gyvybės brangakmenis
Atskriejo į mūsų – lietuvių - namus,
Įliejęs gyvenimo džiaugsmą bei aistrą -
Viskas juk prasidėjo čia – tavajame glėbyje.

Samanta Barzdaitytė, 2C

AŠ - NAMUOS

Aukščiau už debesis pakilt galiu,
Kai tarp sparnų laisvės vėją jaučiu.
Kilt, pakilt ir žvelgt
Į klonius, į girias,
Į vingiuotas mūs upes.

Čia narsūs ir gudrūs kariai
Kūlgrindas kloja.
Ir plunksnos riteriai už laisvę
Širdy vis kovoja.
Kunigaikštis Didysis lig
Juodosios jūros žygiuoja.
Čia skamba daina, kuri nemeluoja.
Kiekvieną skirtingą padaro vieningą.

Kelelį pamiltą, takelį pramintą
Pažinti gali.
Čia pinavijos ir dilgėlės žydi.
Čia lakštingalos čiulba.
Lizdus gandrai suka...
Ten, kur gatvės rudeniu kvepia,
O žiemą pusnys juosmenį siekia.
Kur žibutės žiedas aukština šviesą.
O vasarą lietūs nepalieka.
Čia mūs motulės veidas meilus...
Čia mano tėvynė.
Čia aš – namuos!
Monika Narkutė, 3C

TAU

Atsiklaupus ant kelių, aš maldauju tavęs,
Nenuleiski rankų, išgyvenkim drauge.
Atrištomis akimis aš žiūriu į tave,
Mano Brangiausioji šalie, būki laisva.
Tarsi audra nenurimsta mintyse:
Kurgi ta laisvė?
Kur šiluma?
Apkabinusi medį aš jaučiu tave,
Tavąją laimę, kad nesi vieniša.
Mano Tėvyne, nebijok- aš šalia,
Nesvarbu, kur aš būsiu - mano meilė
amžina.

Vidmantė Domarkaitė, 2E

***

Žemė, sūpuojanti lietuvybės lopšį:
Išlauktą, išsaugotą ir išdainuotą.
Ir dainos šitos kančių padiktuotos
sugulė raštuos, virpinančios tautą.
Ir nuvilnijo atgimimo bangos,
Brėkstančios „Aušros“ sukeltos.
Nuvejančios tamsos šešėlius,
Sugrąžinančios laisvės dvelksmą.
Ir „Varpo“ dūžiai, nuskambėję,
sužadinę viltis -
Subūrė tautą lietuvybės link.
Įsisvyravusi tyra, naujos pradžios dvasia,
Supynė kalbas ir padiktavo jose –
Stiprybę didžią vyrų mintyse.
Ir žmonės ėjo, ir jie tikėjo, juk
Laisvės šauklių taku paklysti negalėjo.
Juk laisvę apginti ne tik sau reikėjo.
Tikėjo šalim, kurios visad norėjo.
Prie lango stoviu ir tyliai galvoju,
kur būtume šiandien, jei ne laisvės
herojai, Išsaugoję tautą, rytojaus gerovę.
Juk tai žemė, sūpuojanti atminimo lobį.
Deimantė Mickutė, 2C

LAISVĖ ŠIRDYJE

Ech, Lietuva, mama mieloji,
Jaučiu, jog dar mane sūpuoji,
Sulig kiekviena minute
Nerimsta jausmas širdyje:
Viskas, kas jau prarasta,
Bus iš naujo atrasta.
Laisvė mūsų širdyse –
Žinios minčių vilnyse.
Nepriklausomybės aktas –
Lyg raitytas Laisvės raktas –
Atskleidžia dorus mūs troškimus
Ir amžiams šaukia – Laisvė bus!

Matas Dargis, 1C

PALIKIMAS

Buvau šviesiam sapne,
Kur nupiešiau Tave.
Kiekvieną naktį tyliai
Beldžiaus širdin nebyliai.

Inertiška ramybė plėšė širdis kruvinas,
Kai vakarais girdėjos balsas alkanas,
Kai šaukė savo pilnatve viltis,
Tikėjimas, kad tai nebesugrįš...

Laivės tėkmė iš sielos į kūną,
Prisiminimai manyje tebūna.
Telieka tik tai, dėl ko laimė gyvens,
Ir mūsų artumas tvirtės lyg akmens...

Karolina Petravičiūtė, IC